

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 891/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť J. B., S., zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Petránovou, Advokátska kancelária s. r. o., Puškinova 16, Prešov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 208/02 a jeho rozsudkom z 9. januára 2012, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 30/12 a jeho rozsudkom zo 14. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B., S., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. novembra 2014 doručená sťažnosť J. B., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 208/02 a jeho rozsudkom z 9. januára 2012, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 30/2012 a jeho rozsudkom zo 14. marca 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalovaný bol účastníkom konania na strane žalovaného o zaplatenie sumy 2 589,50 € vedeného okresným súdom pod sp. zn. 15 Cb 208/2002. Okresný súd v označenom konaní rozhodol rozsudkom z 9. januára 2012 tak, že čiastočne žalobe vyhovel v časti o zaplatenie sumy 2 428,37 €, vzájomný návrh sťažovateľa na zaplatenie sumy 23 313,14 € zamietol a uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť trovy konania. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil a výrok o náhrade trov konania zmenil.

Sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal 8. apríla 2013 dovolanie.

O dovolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3 Obdo 75/2013 z 13. augusta 2014 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 208/2002 a jeho rozsudkom z 9. januára 2012 a postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jeho označených práv.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd i okresný súd svojím postupom a rozsudkami porušili jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa v čl. 6 ods. 1 dohovoru, základné právo na zákonného sudcu podľa v čl. 48 ods. 1 ústavy a základné právo na ochranu jeho vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

V ďalšom sťažovateľ popísal priebeh konania pred okresným súdom a krajským súdom so záverom, že „možno podľa názoru sťažovateľa konštatovať, že skutkové a právne názory, o ktoré Krajský súd ako odvolací súd oprel svoj rozsudok, nemožno z ústavného hľadiska považovať za udržateľné a ospravedlňiteľné, keďže sa v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Humennom opiera o nedostatočne zistený skutkový stav, vychádza zo zjavne jednostranného a neobjektívneho hodnotenia dôkazov, sa opiera o právne názory, ktoré sú v zjavnom rozpore s platnými právnymi normami, v postupe Krajského súdu v Prešove a Okresného súdu v Humennom došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a práva na kontradiktórne konanie“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd J. B. postupom Okresného súdu v Humennom v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 208/02 a rozsudkom Okresného súdu v Humennom č. k. 15 Cb 208/02 zo dňa 09. 01. 2012 boli porušené.

2. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd J. B. postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 30/12 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 4 Cob 30/12 zo dňa 14. 03. 2013 boli porušené.

3. Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4 Cob 30/12 zo dňa 14. 03. 2013 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Humennom č. k. 15 Cb 208/02 zo dňa 09. 01. 2012 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. J. B. priznáva finančné zadostučinenie vo výške 20.000,- €, ktoré je mu Krajský súd v Prešove resp. Okresný súd v Humennom povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. J. B. priznáva náhradu trov konania v celkovej výške 340,90 €, ktoré je Krajský súd v Prešove povinný uhradiť na účet spoločnosti Eva Petránová Advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Puškinova 16, 080 01 Prešov, v zastúpení JUDr. Evou Petránovou, vedený... do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

Sťažovateľ zároveň požiadal o odloženie vykonateľnosti „rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4 Cb 30/2012 zo dňa 14. 03. 2013 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Humennom sp. zn. 15 Cb 208/02 zo dňa 09. 01. 2012 do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní v tejto veci“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie označených práv okresným súdom rozsudkom sp. zn. 15 Cb 208/02 z 9. januára 2012 a žiadal, aby tento rozsudok ústavný súd zrušil.

Vo vzťahu k rozsudku okresného súdu sp. zn. 15 Cb 208/2002 z 9. januára 2012 ústavný súd, tak ako to konštatoval aj vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 232/2013 z 11. júna 2013, poukazuje na princíp subsidiarity.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu a jeho označený rozsudok, keďže ho už preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam. Sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 208/2002 a jeho rozsudku z 9. januára 2012 preto odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 30/12 a jeho rozsudkom zo 14. marca 2013, pretože *„skutkové a právne názory, o ktoré Krajský súd ako odvolací súd oprel svoj rozsudok, nemožno z ústavného hľadiska považovať za udržateľné a ospravedlniteľné, keďže sa v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Humennom opiera o nedostatočne zistený skutkový stav, vychádza zo zjavne jednostranného a neobjektívneho hodnotenia dôkazov, sa opiera o právne názory, ktoré sú v zjavnom rozpore s platnými právnymi normami, v postupe Krajského súdu v Prešove a Okresného súdu v Humennom došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a práva na kontradiktórne konanie“*.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú.

Sťažovateľ, ktorý je kvalifikovane právne zastúpený, aj keď vo svojej sťažnosti spomína, že v predmetnej veci bolo podané dovolanie, z petitu sťažnosti vyplýva, že rozhodnutie dovolacieho súdu nenapáda, ale jeho sťažnosť smeruje proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 15 Cb 208/02 a rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Cob 30/12 zo 14. marca 2013.

Vzhľadom na to, že napadnuté rozhodnutia podľa zistenia ústavného súdu nadobudli právoplatnosť 14. marca 2014, je možné bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že sťažnosť doručenu ústavnému súdu 10. novembra 2014 treba považovať za oneskorenú, lebo bola podaná dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2014